

РЕШЕНИЕ

№ 2979

гр. София, 03.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ, Второ отделение 48 състав, в публично заседание на 28.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **7963** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба от [фирма], [населено място] и „Н. Е. С.“, търговско еднокапиталово акционерно дружество, вписано в Централния търговски регистър Търговско-промишлена палата, [населено място], Република Гърция срещу Решение №УО-118 от 02.07.2021г. на Заместник министъра на околната среда и водите в качеството му на орган по прилагането на Регламент /ЕО/№1013/2006, с което се повдига възражение, на основание чл. 97, ал.2, т.3 от Закона за управление на отпадъците и се отказва предоставяне на писмено съгласие по нотификация № GR 004128 за трансграничен превоз на отпадъци, образувано по заявление № УО-118 от 04.09.2020г., подадено от „Н. Е. С.“.

В хода на производството, по възражение на процесуалния представител на ответника, жалбата, подадена от [фирма], [населено място] е оставена без разглеждане като недопустима и производството в тази част е прекратено, а делото се разглежда по жалбата на Н. Е. С.“, търговско еднокапиталово акционерно дружество, вписано в Централния търговски регистър Търговско-промишлена палата, [населено място], Република Гърция срещу Решение №УО-118 от 02.07.2021г. на Заместник министъра на околната среда и водите.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Д. и адв. П. с редовни пълномощни. Поддържат жалбата, като считат, че същата е доказана и с оглед приетите по делото доказателства, вкл. изслушаната и приета съдебно-химична и съдебно – екологична експертиза и представят подробни писмени бележки, като претендират и разноските по делото.

Ответникът Заместник министър на околната среда и водите се представлява от юрк П. и юрк И. с редовни пълномощни. Оспорват жалбата и молят обжалвания акт да бъде оставен в сила. Представят подробни писмени бележки и претендират разноските по делото, за които представят списък.

Съдът, на база данните по делото, становищата на страните и въз основа на закона, намира жалбата за процесуално допустима, а разгледана по същество, за основателна, предвид следното:

По фактите се установява следното:

Нотификаторът „Н. Е. С.“, търговско еднокапиталово акционерно дружество, вписано в Централния търговски регистър Търговско-промишлена палата, [населено място], Република Гърция подава заявление по реда на Глава 5, Раздел IV от ЗУО и Дял II от Регламент/ЕО/№ 1013/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 14 юни 2006 г. за превози на отпадъци. С Решение № УО-118/02.07.2021г. на Заместник министъра на околната среда и водите е повдигнато възражение и е отказано на „Н. еджиен С.“ предоставяне на писмено съгласие по нотификация G. за трансграничен превоз на отпадъци, на основание чл. 97, ал.2, т.3 от ЗУО и чл.9, §1, б.“в“ във връзка с чл.12, б.“й“ от Регламент ЕО 1013/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 14.06.2006 относно превози на отпадъци / нар. по-нататк Регламента/.

Заявената нотификация касае превози на 4500 тона отпадъци , съдържащи масла и нефтопродукти, обозначени с код по Базелската конвенция А 4060 и код по Европейския каталог на отпадъците 16 07 08 „отпадъци, съдържащи масла и нефтопродукти“, от Гърция за България.

В приложение 9 към документацията по заявлението се сочи, че отпадъците от код 16 07 08 са предназначени за операции по оползотворяване с кодове R12, R13 и R9 в инсталацията за преработка на отпадъчни нефтопродукти на [фирма]. Според приложение № 10 от документацията, основната операция по третиране на отпадъците от код 16 07 08 се свежда до премахване на съдържащата се в тях вода чрез изпаряване при температура до 150 градуса. За експлоатацията на инсталацията е издадено комплексно разрешително № КР-580-Н0/02.03.2020г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция по околна среда. Извършена е проверка от експерти от РИОСВ В. на 21.09.2020г. на инсталацията на дружеството. За резултатите от проверката Заместник министъра на околната среда и водите е уведомен с писмо изх. №УООП/685-1/25.09.2020г., в което се сочи, че преработката на отпадъците се изразява единствено в обезводняването им. С писмо, изх. № УООП/685-14 от 18.12.2020г. се предоставя информация, че в инсталацията на [фирма] не се извършва рафиниране на масла, а само обезводняване на отпадъчни нефтопродукти.

На 03.02.2021г.е извършена съвместна проверка от експерти на РИОСВ В. и РИОСВ Р., за която е съставен Констативен протокол № 16/ДТ/ДХ/ от 03.02.2021г. Твърди се, че в хода на проверката не са представени доказателства, от които ясно и категорично да се установява, че се извършва дейност по оползотворяване на отпадъчни нефтопродукти с код на операцията R9. В тази връзка на оператора е дадено предписание за извършване на митническа лабораторна експертиза на входящата суровина / отпадъчни нефтопродукти/ и на продукта от изхода на инсталацията – преди постъпване в резервоарите на готовата продукция. В изпълнение на даденото предписание, на 15.02.2021г. и на 26.02.2021г. от Митническа лаборатория на Агенция „Митници“, Териториална дирекция Д. , в присъствие на представители от РИОСВ е

извършено пробовземане. Изразено е становище от ТД Д., че на входа на инсталацията изпитаната проба представлява „отпадъчни масла“, съдържащи главно нефтени масла или масла от битуминозни минерали, смесени с вода, а на изхода пробата представлява „отпадъчни масла“, съдържащи главно нефтени масла или масла от битуминозни минерали.

С оглед горното, с писма до МОСВ от месец март, 2021г. РИОСВ В. и РИОСВ Р. изразяват становище, че в инсталацията на [фирма] не се извършва крайна дейност по оползотворяване, която е с код R9, а единствено междинно третиране, което представлява обезводняване на отпадъчни нефтопродукти с код R12. Възприето е, че в инсталацията не се извършва повторно рафиниране с код R9, по смисъла на Приложение №2 към §1, т.13 от ДР на ЗУО.

Прието е от органа, че така описаната фактическа обстановка кореспондира с хипотезата на чл.12, §1, б.„й“ от Регламента, тъй като отпадъците по нотификацията няма да бъдат третирани в съответствие с установените в Общността задължения изисквания във връзка с операцията по оползотворяването с код R9 и регенерирането на отработените масла. Сочи, че същите изисквания са транспонирани в Приложение № 2 на ЗУО и в разпоредбата на §1, т. 36 от ДР на ЗУО, където е разписана дефиницията за регенериране на масла. Считат, че заявената с нотификацията дейност с код R9 е обвързана с дефиницията за регенериране на отработени масла – всяка дейност по рециклиране, чрез която могат да се произведат базови масла чрез рафиниране на отработени масла, по-специално чрез отстраняване на замърсителите, продуктите на окисление и добавките, съдържащи се в тези масла. Приема, че описаната в нотификацията дейност – премахване на съдържащата се в отпадъците вода чрез изпаряване до 150 градуса не съответства на дефиницията на регенериране на отработени масла - §1 ,т. 36 от ДР на ЗУО, съответно не може да бъде определено като дейност с код R9, защото не води до производство на базови масла чрез рафиниране на отработени масла, по – специално – чрез отстраняване на замърсителите. В приложение 10 от нотификацията е посочено, че след оползотворяване на отпадъците, се получава 80 % гориво и 20 % вода. От отпадъците с код 16 07 08 „отпадъци, съдържащи масла и нефтопродукти“ не е заявено получаването на базови масла, което е изискване на дейността по оползотворяване за дейност с код R9 и регенериране по §1, т. 36 от ДР на ЗУО. Приемат, че съгласно §1, т. 37 от ДР на ЗУО рециклирането не включва преработване на отпадъци в материали, които ще се ползват като горива.

Обсъдени и приети за неоснователни са възраженията на дружеството от 19.03.2021г., 06.04.2021г., 07.05.2021г. и 18.05.2021г., с които се оспорва митническата експертиза. Прието е, че приложенията протокол № 149/17.03.2021г. от [фирма] не доказва извършването на дейност по оползотворяване с код R9, защото съгласно нотификацията основната дейност, която е заявена за извършване се свежда до премахване на съдържанието на вода в отпадъците, от която операция не се получават базови масла.

При тези установявания и мотиви е издаден оспореният акт, с който се повдига възражение и се отказва предоставянето на писмено съгласие по нотификация GR 004128 по заявление № УО-118/04.09.2020г.

От изслушаните и приети като компетентно и безпристрастно изготвени експертизи се установява:

Към делото е приобщена контролна проба от проведената в хода на

административното производство химическа експертиза от Митническа лаборатория Р.. Същото е във връзка с направеното оспорване от дружеството още в хода на административното производство на резултатите от същата, обективирани в Протокол № 48/26.02.2021г.

На вещото лице бе възложено извършването на повторна проверка на същата проба, предадена му с Протокол от 17.01.2022г., приложен по делото. Пробата е предадена на Изпитвателна лаборатория за нефтопродукти [фирма], сертификат за акредитация БСА рег. № 146ЛИ/06.04.2021г., валиден до 31.05.2022г., издаден от ИА БСА, съгласно изискванията на стандарт БДС EN ISO IES 17025 2018 с цел за бъде анализирана по показатели: „вода и утайки“, „механични примеси“, „фракционен състав“, „дестилационни характеристики“.

Вещото лице установява, че Митническа лаборатория Р. няма лабораторна акредитация по оспорваните показатели, както и че е изпитала пробата по показател „съдържание на утайка“ по вътрешно лабораторен метод. Получените резултати са със стойности, които не съдържат стойност на неопределеност на метода със знак +/- . Последното е свързано със съществуването на тесни граници, на които се основава решението за съответствие с дадено изискване.

Установява се, че жалбоподателят е предоставил втората проба, взета с протокол № 48/26.02.2021г. за анализ на акредитирана лаборатория „Българска петролна рафинерия“, при който е установено, че стойността по показател „вода и утайки“ драстично се разминава с тази, установена от МЛ Р. – стойността, получена от акредитираната лаборатория е в нормите – не повече от 1,0. След извършена нова проба от акредитирана лаборатория „С. България“ се установява, че анализираната проба отговаря на изискванията по показатели „вода и утайки“ и „механически примеси“ за котелно/ тежко гориво, съгласно Наредба за изискванията за качествата на течните горива, условията, реда и начина за техния контрол. При пълен анализ на установените показатели, е изведен извод, че е продуктът съответства на понятието за тежко гориво.

Изведени са следните изводи: Пробата, взета с протокол № 48/26.02.2021г. от изхода на инсталацията на [фирма] представлява готов продукт – тежко гориво, отговарящ на изискванията а съгласно Комбинираната номенклатура на ЕС и Наредба за изискванията за качествата на течните горива, условията, реда и начина за техния контрол. Същата не представлява базово масло по смисъла на §1, т. 36 от ДР на ЗУО.

Прието е, че анализираните проби, изпитани по акредитирани за целта методи, взети с протокол № 48/26.02.2021г. показват, че използваната технология при третирането на отпадъчни нефтопродукти осигурява отстраняването на замърсителите, в следствие на което се получават тежки масла. Полученият на изхода на инсталацията краен продукт представлява продукт – тежко гориво, който следва да е предназначен за използване като гориво, а не като смазочно масло.

След извършена проверка на място в лабораторията на [фирма] вещото лице установява: На територията на базата са налични следните инсталации, попадащи в обхвата на Приложение 4 от ЗООС: 1. Инсталация за преработка на отпадъчни нефтопродукти, попадаща в обхвата на т. 5.1 „б“ от Приложение 4 от ЗООС. Основната цел на инсталацията е от отпадъчните нефтопродукти да се отдели водата и механичните примеси и по този начин да се произвеждат горива като краен готов продукт, отговарящ на изискванията за качество на течните горива. До момента не е изграден и пуснат в експлоатация сепараторът. Сепараторът е съоръжение за междинно

третиране на отпадъчните продукти , което разделя частично леките течности от по-тежките, в случая – вода, като не технологичният процес е определящ, а крайният готов продукт. 2. Инсталация за съхранение на опасни отпадъци /отпадъчни нефтопродукти/, попадаща в обхвата на т.5.5. от Приложение № 4 на ЗООС – резервоари за съхранение на опасни отпадъци / отпадъчни нефтопродукти/. Инсталацията се състои от 3 броя резервоара, с №1, №2 и №3 , където се съхраняват приетите от външни фирми отпадъчни нефтопродукти, които са опасни отпадъци и са основна суровина за Инсталацията за преработка на отпадъчни нефтопродукти.

Установено е спазването на всички приети и налични на площадките Инструкции за работа на инсталациите.

Съгласно Приложение № 2 към §1, т.13 от ДР на ЗУО е прието, че на площадката се извършват следните дейности по оползотворяване на отпадъчни нефтопродукти / в частност отпадък с код 16 07 08/ с кодове R13 – съхраняване на отпадъци до извършване на някоя от дейностите с код R1 до R12, следвана от R9.

Изведени са следните изводи: След като пробата, взета с протокол № 48/26.02.2021г. от изхода на инсталацията на дружеството установява, че е налице готов продукт – тежко гориво, съобразно изискванията на Комбинираната номенклатура на ЕС и наредба за изискванията да качеството на течните горива. На територията на производствената площадка е налична и е в експлоатация Инсталация за преработка на отпадъчни нефтопродукти, разрешена с действащо комплексно разрешително №58-Н0/2020г. На входа на инсталацията за преработка на отпадъчни нефтопродукти постъпват опасни отпадъци по смисъла на §1, т.13 от ДР на Наредба за отработените масла и отпадъчни нефтопродукти, а на изхода на инсталацията се произвежда продукт, отговарящ на дефиницията за тежко гориво. Изведен е извод, че с оглед горното, може да се установи, че дейността по преработка на отпадъчни нефтопродукти в инсталацията на дружеството може да бъде определена като дейност по оползотворяване на опасни отпадъци с код R9, съгласно Приложение №2 към §1, т.13 от ЗУО.

При така установеното по фактите, от правна страна съдът приема:

Актът е издаден от компетентен административен орган по смисъла на чл. 95, ал.2 от ЗУО и Заповед № РД-564/28.05.2021г. на Министъра на околната среда и водите.

Актът е в предвидената от закона форма, като при липса на нарочен текст в специалния закон за особена такава, съдържа фактически мотиви и следващ се от тях диспозитив, при който оправомощеният административен орган е упражнил правото си да повдигне възражение и да откаже предоставяне на писмено съгласие по подадената до него нотификация, на основание чл. 97, ал.2, т.3 от ЗУО и чл.9, §1, б. „в“ във връзка с чл. 12, §1, б. „й“ от Регламента.

Съдът обаче приема, че актът е издаден при нарушаване на процесуалните правила, изразяващо се в непълно е едностранно изясняване на относими обстоятелства, довело и до нарушаване на правото на защита на участниците в административното производство, което е довело и до неправилно приложение на приложимите правни норми.

Във връзка със заявена нотификация G. за трансграничен превоз на отпадъци, органът извършва проверки, възложени на РИОСВ В. и РИОСВ Р. и по инициатива на участващият в производството [фирма] изготвена лабораторна експертиза от

лаборатория при Териториална митническа дирекция Д., достига до извода, че следва да подаде възражение срещу нотификацията по отношение на заявената дейност по оползотворяване с код R9 от Приложение №2 към §, т.13 от ДР на ЗУО, тъй като приема, че заявената дейност не отговаря на предвидената в посочения код. Органът приема, че основанията за възражение във връзка с дейности по оползотворяване са предвидени в чл.12 от Регламента. Позовава се на основанието на чл.12, §1, б.“й“ – повдигане на възражение срещу превоза, когато отпадъците няма да бъдат третирани в съответствие с правнообвързващи стандарти за опазване на околната среда, стандарти по отношение на операции по оползотворяване, или правнообвързващи задължения за оползотворяване или рециклиране, установени в законодателството на Общността.

В самия акт е посочено, че на база извършената административна процедура, включваща и възложени проверки, а така и експертиза, е установено, че в инсталацията, която е посочена за преработка на отпадъците не се осъществява повторно рафиниране, следователно не е налице дейност с код R9. Органът приема, че така заявената дейност „повторно рафиниране на масла или друга повторна употреба на масла“ е свързана с дефиницията за регенериране на отработени масла. Прието е, че описаната дейност съгласно документа за нотификация предвижда единствено премахване на вода от ползвания продукт – нефтени масла, и не съответства на посочената дейност, тъй като не води до производство на базови масла чрез рафиниране на отработени масла, по-специално чрез отстраняване на замърсителите, продуктите на окисление и добавките, съдържащи се в тези масла. Последното следвало и от установеното, че след оползотворяване на отпадъците / отпадъчни нефтопродукти/ се получава 80 % гориво и 20 % вода.

От събраните по делото доказателства, вкл. изслушаната съдебно-химическа и екологическа експертиза, която съдът ще цени като изготвена компетентно и безпристрастно, без да се позовава на изводи, които могат да се възприемат като правни, се установява, че заявената нотификация касае употреба на отпадъци – отпадъчни нефтопродукти, които след преработването им, водят до нов продукт – гориво, съответстващо на дефиницията за „твърдо гориво“. По тези обстоятелства няма спор между страните. Спорът се свежда дали така установената дейност, заявена с нотификацията попада в хипотезата на дейност с код R9 от Приложение №2 към §1, т.13 от ДР на ЗУО.

Съгласно §13, т.1 от ДР на ЗУО "Оползотворяване" е всяка дейност, която има като основен резултат използването на отпадъка за полезна цел чрез замяна на други материали, които иначе биха били използвани за изпълнението на конкретна функция, или подготовката на отпадъка да изпълнява тази функция в производствено предприятие или в

икономиката като цяло. Приложение № 2 съдържа неизчерпателен списък на дейностите по оползотворяване. Спорната дейност по код R 9 предвижда дейност по повторно рафиниране на масла или на друга повторна употреба на масла. От тук органът е извел извод, че за да е приложима дейност по този код, следва да е налице рафиниране на ползваните отпадъчни продукти, поради което препраща към дефиницията за "Регенериране на отработени масла" по смисъла на §1, т.36 от ЗР на ЗУО, което е всяка дейност по рециклиране, чрез която могат да се произведат базови масла чрез рафиниране на отработени масла, по-специално чрез отстраняване на замърсителите, продуктите на окисление и добавките, съдържащи се в тези масла.

Органът е назначил митническа лабораторна експертиза, чрез вземане на проби от входяща суровина и изходящ продукт, с цел определяне на тарифното класиране. Изготвеното изследване от Митническа лаборатория на Агенция „Митници“ ТД Д. е приела, че пробата, изходяща като изходен готов продукт представлява главно нефтени масла или масла от битуминозни материали, съгласно проба, взета с Протокол № 48/26.02.2021г.

Съгласно задачите на експертизата, вещото лице е предоставило същата тази проба, приета по делото, за извършване на нова експертиза, приложена по делото.

Установява се, че трите експертизи – тази на Агенция „Митници“, представената от жалбоподателя в хода на административното производство и неприета от органа, обективизирана в Протокол за изпитване №149/17.03.2021г., изготвена от [фирма], акредитирана лаборатория на нефт, разтворители, горива и нефтопродукти, както и тази, представена от ВЛ, изготвена от [фирма], акредитирана лаборатория, не си съответстват по показател вода и утайки и механични примеси.

Съдът на първо място намира, че след подаденото нарочно възражение от страна на жалбоподателя срещу изготвената експертиза, назначена от органа, както и предвид предоставянето от негова страна на изготвена такава от друга независима лаборатория [фирма], която отчита различни резултати от същата проба, на които резултати като показатели се е позовал органът в решението, е следвало да уважи искането и да изготви последваща такава за установяване на причините за несъответствието. Вместо това, органът е обосновал решението си единствено върху резултатите от заявената от него експертиза, изготвена от ТД Д. на Агенция „Митници“, с което е оставил неизяснен релевантен за спора въпрос, именно върху който мотивирал акта.

Извън това, съдът споделя тезата от писмените бележки на жалбоподателя и установеното в експертизата, назначена от съда, че Митническата лаборатория на Агенция „Митници“ към ТД Д. е сертифицирана за изследване по показатели /Сертификат за акредитация № 72ЛИ/ само за показателите дестилационни характеристики, плътност, съдържание на сяра, евромаркер, съдържание на етилови естери на мастни киселини в средни дестилати, но не и по показател „съдържание на вода и утайка“, поради което и направеното изследване по този показател е по вътрешнолабораторен метод, като резултатът е със стойност без такъв за неопределеност на метода със знак +/-, без описание на нормативен акт и метод за контрол, които да поставят изисквания за цифрови данни и формули за изчисление и за гранични стойности, които са предвидени в съответния стандарт ASTM, ISO EN, БДС. В този смисъл заключението на изследването, че в изпитваната проба се наблюдават „концентрация на утайки и механични примеси“, без лабораторията да притежава съответна акредитация по този показател, и при изследвания в обратен смисъл на същите показатели от две други лаборатории, притежаващи такъв, разколебава достоверността на изведените от органа изводи, на които именно се позовава в решението, за да обоснове възприетия от него резултат. Т.е., фактически възприетото в решението, въз основа на изследването от МЛ при ТД Д. на Агенция Митници, че продуктът, изходящ от инсталацията е „отпадъчно масло“ се опровергава от данните по делото.

Напротив, съдът приема, че на база установеното по делото следва, че след процеса на обработване на продукта „нефтени масла“ се получава продукт „твърдо гориво“ на изхода на инсталацията на [фирма]. Целта на инсталацията на дружеството е след обработка на отпадъчните продукти, която включва отделяне на вода и механичните примеси, да се произведат тежки горива като краен продукт, отговарящ на изискванията за качество на течни горива. За тази си дейност дружеството има както издадено комплексно разрешително № 580-Н0/2020г., в което изрично е включена дейност с код R9, така и валиден лиценз за управление на данъчен склад № 273/23.11.2006г., издаден от Директора на Агенция Митници. Именно със същия е разрешено производство и складиране на отпадъчни масла с код по КН 27 10 99 00 до получаването на тежки горива с код по КН 27101966 и К., както и тежки масла с КН 27101999.

При тълкуването на дефинициите, разписани от националното и общностното законодателство, за нуждите на настоящото производство, съдът намира следното: Приема се тезата, че следва да бъде съобразено,

че приложение 2 от ЗУО касае неизчерпателно изброяване на дейностите по „оползотворяване“, тъй като е и приложение, насочено именно към тази дефиниция. Липсва конкретен код в приложението по отношение на дейността „регенериране“ и „рециклиране“. Текстът на спорната т. 9 предвижда оползотворяване чрез повторно рафиниране на масла или друга повторна употреба на масла. Т.е., дейностите по точките на приложението не изискват като краен продукт да бъде произведено „базово масло“, каквато е дефиницията на „регенериране“ по смисъла на т. 36 от §1 от ДР на ЗУО. Съдът приема тезата, че за да попадне определена дейност в рамките на код R9 от приложението, следва да бъде доказано, че се провежда оползотворяване на отпадъчни масла и нефтопродукти, което води до произвеждане на друг готов краен продукт по дефиницията на оползотворяване – т. 13 на §1 от ДР на ЗУО.

Не се споделя тезата на органа, че за да попадне дадена дейност в този код е необходимо да се произвежда като краен продукт базово масло по дефиницията на дейност по „регенериране“ по смисъла на § 1, т. 36 от ДР на ЗУО. Това следва и от факта, че самата дефиниция на регенериране касае като начален продукт „отработени масла“, каквито не се твърди, че се обработват от дружеството, а напротив – заявените продукти като отпадъци са с код № 16 07 08 – отпадъци, съдържащи масла и нефтопродукти, т.е. включва както масла, така и нефтопродукти, следователно не представляват отработени смазочни масла, които са предмет на дефиницията на регенериране така, че да се получи краен продукт – базово масло. Следва да бъде отбелязано още, че тези аргументи не са изложени в акта, а органът се позовава на тях в хода на производството.

Поради горното, съдът приема, че и този мотив на органа, макар и заявен в хода на делото, не може да бъде споделен. Не се спори, че дружеството е поискало нотификация за обработка на отпадъци по код 16 08 07 за получаване на продукт – тежко гориво, който от своя страна съответства на съответните нормативни изисквания. Съдът възприема тезата, че квалификацията на една дейност по обработване на отпадъци със съответен код по КН 16 0708/ в случая оползотворяване/ като такава в хипотезата на дейност по код R9 не следва да бъде обвързана с крайния продукт, който се произвежда, ако отговаря на останалите критерии за това. В случая съдът приема, че те са налице - дейност, която има като основен резултат използването на отпадъка за полезна цел чрез замяна на други материали, които иначе биха били използвани за изпълнението на конкретна функция, която в частност попада в приложното поле на дейност по код R9, тъй като се касае за повторна употреба на масла /

отпадъци с код по КН 16 07 08/ с цел производство на други продукти. Не на последно място съдът приема, че с така издаденото решение се нарушава и принципа на предвидимост и последователност от страна на администрацията, тъй като видно от данните по делото, е че същото дружество – нотификатор, със заявена идентична нотификация с посочено съответно дружество, чиято база ще се ползва за обработването на заявените отпадъци, при същия вид, а даже и количество отпадъци, както и при същата технология за оползотворяване, е получавало нотификация от МОСВ – Решение №УО- 63/29.09.2017г. /л. 68-71 по делото/, Решение № УО-73/08.08.2018г. /л.74-77 по делото/, Решение № УО-79/09.07.2019г. / 82-85 по делото/.

По изложените съображения, съдът намира, че следва да отмени оспореното решение и да върне преписката на органа за произнасяне по нотификацията № УО-118/04.09.2020г. от дружество Н. Е. С.“, търговско еднокапиталово акционерно дружество, вписано в Централния търговски регистър Търговско-промишлена палата, [населено място], Република Гърция.

При този изход на спора, в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените разноски, но няма данни такива да са претендирани.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2, предл. второ и чл. 173 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №УО-118 от 02.07.2021г. на Заместник министъра на околната среда и водите в качеството му на орган по прилагането на Регламент /ЕО/№1013/2006, с което се повдига възражение, на основание чл. 97, ал.2, т.3 от Закона за управление на отпадъците и се отказва предоставяне на писмено съгласие по нотификация № GR 004128 за трансграничен превоз на отпадъци, образувано по заявление № УО-118 от 04.09.2020г., подадено от „Н. Е. С.“.

ВРЪЩА делото като преписка на Заместник министъра на околната среда и водите за ново произнасяне по нотификация № GR 004128 за трансграничен превоз на отпадъци по заявление № УО-118 от 04.09.2020г., подадено от „Н. Е. С.“, при съобразяване с мотивите на решението.

Определя 30-дневен срок за новото произнасяне.

Решението подлежи на оспорване пред ВАС в 14-дневен срок от връчването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: